

27. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení – Gn 2,18-24

A budou jeden člověk.

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin Bůh řekl: „Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil.“ Hospodin Bůh uhnětl z hlíny všechnu divokou zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl (je) k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak by všechny živočichy pojmenoval. A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeskému ptactvu a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se nenašel pomocník, který by se k němu hodil. Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno z jeho žeber a to místo uzavřel masem. Hospodin Bůh pak ze žebra, které vzal z člověka, vytvořil ženu a přivedl ji k člověku. Ten zvolal: „To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat manželkou, neboť z manžela byla vzata.“ Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk.

Mezízpěv – Žl 128,1-2.3.4-5.6

At' nám Hospodin žehná po všechny dny našeho života.

Blaze každému, kdo se bojí Hospodina,
kdo kráčí po jeho cestách.

Budeš jísti z výtěžku svých rukou,
bude ti blaze a dobré.

Tvá manželka bude jako plodná réva
uvnitř tvého domu.

Tvoji synové jako výhonky oliv
kolem tvého stolu.

Hle, tak bývá požehnán muž,
který se bojí Hospodina.

At' ti Hospodin požehná ze Sionu,
abys viděl štěstí Jeruzaléma po všechny dny svého života.

Abys viděl syny svých synů:
Pokoj v Izraeli!

2. čtení – Žid 2,9-11

Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ.

Čtení z listu Židům.

Bratři! Vidíme, že Ježíš, který byl trochu ponížen pod anděly, protože vytrpěl smrt, je korunován slávou a ctí, aby z milosti Boží za všechny (lidi) podstoupil smrt. Bylo jistě vhodné, aby ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, přivedl do slávy mnoha synů tím, že utrpením zdokonalí původce jejich spásy. Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry.

Zpěv před evangeliem – 1 Jan 4,12

Aleluja. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Aleluja.

Evangelium – Mk 10,2-16

Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!

Slova svatého evangelia podle Marka.

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést. Chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: „Co vám přikázal Mojžíš?“ Řekli: „Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se.“ Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz! Na začátku při stvoření však (Bůh) 'učinil (lidi) jako muže a ženu'. 'Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk.' Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství.“ (Matky) přinášely k Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“ Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

Homilie

„Pokud z celé Bible vybrat jeden ze dvou zákonů, z toho zákona vybrat jednu knihu, jednu kapitolu z této knihy, jeden verš z této kapitoly ... zní takhle: „**Bůh je láska**” – z listu sv. Jana.“ Takto shrnul celou Bibli v jedné větě sv. Augustin – velký světec církve!

„Bůh je láska”

Věrnost, o které chceme mluvit, je spojena s láskou! „*Toto je mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jak jsem já miloval vás*” – řekl Kristus.

Není věrnost bez lásky!

Jaká je tato láska, jaký je Bůh?

Bůh je komunita! Bůh je Trojice, společenství osob! Láska Otce k Synu dává život Duchu svatému! Stejně jako láska manželů dává potomkům nový život! A v samotném Bohu hlavním motivem jednání je **Láska**!

I Bůh nás vyzývá k této komunitě, abychom byli zamilovaní do Tří osob Nejsvětější Trojice!

Pravá láska je věčná. Takže rčení: „on přestal mně milovat” je trochu chybou, protože pravděpodobně nebyla tam žádná láska! A s postupem času může mít láska podobu více přátelství než šílenství, jako – lze říci – o mladistvé lásce! Ale stále je to láska! Až do smrti!

Můžeme pokusit se říct, že manželství je nějak realizováno pro věčnost? Ano, podstatou nebe je žít a být v přítomnosti Boha a jeho živé lásky! Ale lidsky, mohu být úplně šťastný(á) bez milované(ho), bez manželky, bez manžela? Možná proto sv. Pavel a křesťanská etika doporučili stav vdovství? Ačkoli se manželský svazek přirozeně končí v okamžiku smrti jednoho z manželů ... možná stále existuje duchovní pouto lásky ... protože

láska nikdy nekončí ... a věrnost, která z toho vychází, nikdy nepřestane ...

Boží věrnost k nám, také nikdy nepřestává ... **Bůh nám doufá!**
Je to krásná pravda, že v nás někdo věří ... dává naději.

„*Ale Pán je věrný; On vás posílí a ochrání od zlého.*“ (2 Tes 3,3). V pravé lásce přichází také utrpení. „Kdo by chtěl odstranit utrpení, také by musel odstranit i lásku, která není možná bez utrpení, to vždy vyžaduje seberezignaci, protože rozdíl v temperamentech a drama možných situací se vždy stávají důvodem rezignace, bolesti ...“

Nevíme, co na nás v životě čeká!

Proto, když přijdou potíže, pamatujme na slova svatého Pavla z listu Efezským: *Snášejte se navzájem v lásce* (Ef 4,2), v pravé lásce, která *nikdy nezanikne* (por. 1 Kor 13,8a), která *odstraňuje úzkost* (por. 1 J 4,18).

,*Bud' věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života*“ (Zj 2,10) – řekl Bůh v Apokalypse svatého Jana. Jak silně se tato slova vztahují na manžele, na kněze ...

Manželé bud'te sobě a Bohu věrní, kněží bud'te svému kněžství a Bohu věrní!

Bud'me věrní až na smrt, a dosáhneme života v plné lásce!

Myslím si, že **věrnost** je to neustálé opakování svého *ano*, které jste řekli před časem ve svatební den a já v den svěcení. Proto důvěřujete Bohu a sobě navzájem, vše, co na vás čeká na společné cestě životem – v duchu si zopakujte své *ano*.

Zpíváme v jedné z písni: „Bůh je věrný navždy, je silný navždy, Bůh je s námi navždy“.

,*Bůh je věrný, který nás povolal ke společenství se svým synem Ježíšem Kristem, naším Pánem*“ (1 Kor 1,9). Bud'me věrní a vděční Bohu. Amen.